

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Bruntále rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Mrkalovou ve věci

žalobkyně: **Československá provincie Milosrdných sester Panny Marie Jeruzalémské**, IČO 00406546
sídlem Beethovenova 235/1, 746 01 Opava, město
zastoupená advokátem Mgr. Markem Svojanovským
sídlem Dvorek 16, 798 57 Laškov

proti
žalovaným: 1. **Vojenské lesy a statky ČR, s.p.**, IČO 00000205
sídlem Pod Juliskou 1621/5, 160 00 Praha 6 - Dejvice
zastoupená advokátem JUDr. Filipem Horákem
sídlem Radnická 11, 602 00 Brno
2. **Česká republika - Státní pozemkový úřad**, IČO 01312774
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3

o: nahrazení projevu vůle

takto:

I. Žaloba na nahrazení souhlasu žalovaného č. 1 s uzavřením dohody tohoto znění :

„**DOHODA O VYDÁNÍ NEMOVITOSTÍ**
(dále jen jako „*doboda*“)

uzavřená níže uvedeného dne, měsíce a roku, ve smyslu zákona č. 428/2012 Sb., o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi a o změně některých zákonů (dále jen jako „*zákon o majetkovém vyrovnání*“)

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Černínová.

3. Povinná osoba vydává touto dohodou oprávněné osobě majetek specifikovaný v čl. II. odst. 2 se všemi jeho součástmi a příslušenstvím, které náležely do původního majetku oprávněné osoby, nebo které zastoupily jejich funkci, anebo jsou nezbytné k řádnému užívání nemovité věci v souladu s jejím účelem, a to ve výše uvedeném rozsahu (dále jen „majetek“). Výše uvedený rozsah bude určen na základě identifikace parcel nebo jiného dokumentu, z něhož bude vyplývat, do které z dnešních parcel (KN stav) nemovitá věc, která je předmětem vydání, nebo její část zasahuje, vyhotoveného příslušným katastrálním úřadem v souladu s ust. § 18 odst. 5 zákona o majetkovém vyrovnání na základě žádosti oprávněné a povinné osoby. Oprávněná osoba majetek přijímá do svého vlastnictví.
4. Povinná osoba touto dohodou převádí vlastnické právo k majetku specifikovanému v čl. II. odst. 2 této dohody a vydává majetek oprávněné osobě ve stavu, v němž se nalézal ke dni doporučení výzvy povinné osobě. Oprávněná osoba majetek do svého vlastnictví přijímá. Povinná osoba prohlašuje, že ke dni uzavření dohody na majetku specifikovaném v čl. II. odst. 2 neváznou žádná věcná břemena nebo zástavní práva.
5. Povinná osoba a oprávněná osoba se dohodly, že návrh na vklad vlastnického práva ve prospěch oprávněné osoby do katastru nemovitostí podá u příslušného katastrálního úřadu oprávněná osoba bez zbytečného odkladu po uzavření dohody.
6. V případě, že katastrální úřad zamítne z jakéhokoliv důvodu návrh na povolení vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí ve prospěch oprávněné osoby, zavazuje se povinná osoba poskytnout oprávněné osobě veškerou možnou součinnost tak, aby došlo k odstranění případných vad do jednoho (1) měsíce od právní moci zamítavého rozhodnutí katastrálního úřadu.
7. Majetek uvedený v čl. II odst. 2 této dohody předá povinná osoba oprávněné osobě do 30 dnů ode dne provedení vkladu příslušným katastrálním úřadem. O předání a převzetí bude vyhotoven předávací protokol podepsaný oprávněnou osobou a povinnou osobou.

III.

Závěrečná ustanovení

1. Tato dohoda a právní vztahy z ní se řídí právním řádem české republiky, zákonem o majetkovém vyrovnání, zákonem č. 89/2012 Sb., občanským zákoníkem, a dalšími právními předpisy v účinném znění. Práva a povinnosti z této dohody přecházejí i na případné právní nástupce účastníků dohody.
2. Souhlas povinné osoby nahrazuje ve smyslu § 10 odst. 4 zákona o majetkovém vyrovnání pravomocný rozsudek soudu.

V xxx dne

V xxxx dne

02.12.2015 B.D. v.r.

Česká republika — **Vojenské lesy a statky ČR, s.p.** ředitel

Československá provincie **Milosrdných sester Panny Marie**

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Černínová.

Jeruzalémské

B. D. P.“,

se zamítá.

II. Žaloba na nahrazení souhlasu žalované č. 2 s uzavřením dohody tohoto znění :

„DOHODA O VYDÁNÍ NEMOVITOSTÍ(dále jen jako „*doboda*“)uzavřená níže uvedeného dne, měsíce a roku, ve smyslu zákona č. 428/2012 Sb., o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi a o změně některých zákonů (dále jen jako „*zákon o majetkovém vyrovnání*“)**I.****Smluvní strany**

Česká republika - Státní pozemkový úřad

IČ:01312774

se sídlem Husinecká 1024/11a, Žižkov, 130 00 Praha 3

(dále jen „*povinná osoba*“)**a**

Československá provincie Milosrdných sester Panny Marie Jeruzalémské

IČO00406546, se sídlem Beethovenova 235/1, 746 01 Opava - Město

zapsaná v rejstříku evidovaných právnických osob vedeném Ministerstvem kultury pod č. evid. 8/3-34/1994

zastoupenou B. D., představenou

(dále jen „*oprávněná osoba*“)**II.****Předmět dohody**

1. Oprávněná osoba uplatnila svůj nárok ve smyslu zákona o majetkovém vyrovnání výzvou k vydání majetku doručenou dne 27.9.2013 povinné osobě.
2. Předmětem vydání dle této dohody jsou následující nemovitosti, tj. pozemky evidované dle stavu pozemkového katastru (PK) v rozsahu parcel katastru nemovitostí (KN) zapsaných na Listu vlastnictví xxx pro kat. území xxx vedeném Katastrálním úřadem pro Moravskoslezský kraj, Katastrální pracoviště xxx, ve prospěch povinné osoby, takto:

Kat. území:		Kat. území:	
Pozemková kniha KV	Pozemek p.č.	Katastr nemovitostí LV	Pozemek p.č.
xxx			

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Černínová.

--	--	--	--

3. Povinná osoba vydává touto dohodou oprávněné osobě majetek specifikovaný v čl. II. odst. 2 se všemi jeho součástmi a příslušenstvím, které náležely do původního majetku oprávněné osoby, nebo které zastoupily jejich funkci, anebo jsou nezbytné k řádnému užívání nemovité věci v souladu s jejím účelem, a to ve výše uvedeném rozsahu (dále jen „majetek“). Výše uvedený rozsah bude určen na základě identifikace parcel nebo jiného dokumentu, z něhož bude vyplývat, do které z dnešních parcel (KN stav) nemovitá věc, která je předmětem vydání, nebo její část zasahuje, vyhotoveného příslušným katastrálním úřadem v souladu s ust. § 18 odst. 5 zákona o majetkovém vyrovnání na základě žádosti oprávněné a povinné osoby. Oprávněná osoba majetek přijímá do svého vlastnictví.
4. Povinná osoba touto dohodou převádí vlastnické právo k majetku specifikovanému v čl. II. odst. 2 této dohody a vydává majetek oprávněné osobě ve stavu, v němž se nalézal ke dni doporučení výzvy povinné osobě. Oprávněná osoba majetek do svého vlastnictví přijímá. Povinná osoba prohlašuje, že ke dni uzavření dohody na majetku specifikovaném v čl. II. odst. 2 neváznou žádná věcná břemena nebo zástavní práva.
5. Povinná osoba a oprávněná osoba se dohodly, že návrh na vklad vlastnického práva ve prospěch oprávněné osoby do katastru nemovitostí podá u příslušného katastrálního úřadu oprávněná osoba bez zbytečného odkladu po uzavření dohody.
6. V případě, že katastrální úřad zamítne z jakéhokoliv důvodu návrh na povolení vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí ve prospěch oprávněné osoby, zavazuje se povinná osoba poskytnout oprávněné osobě veškerou možnou součinnost tak, aby došlo k odstranění případných vad do jednoho (1) měsíce od právní moci zamítavého rozhodnutí katastrálního úřadu.
7. Majetek uvedený v čl. II. odst. 2 této dohody předá povinná osoba oprávněné osobě do 30 dnů ode dne provedení vkladu příslušným katastrálním úřadem. O předání a převzetí bude vyhotoven předávací protokol podepsaný oprávněnou osobou a povinnou osobou.

III.

Závěrečná ustanovení

3. Tato dohoda a právní vztahy z ní se řídí právním řádem české republiky, zákonem o majetkovém vyrovnání, zákonem č. 89/2012 Sb., občanským zákoníkem, a dalšími právními předpisy v účinném znění. Práva a povinnosti z této dohody přecházejí i na případné právní nástupce účastníků dohody.
4. Souhlas povinné osoby nahrazuje ve smyslu § 10 odst. 4 zákona o majetkovém vyrovnání pravomocný rozsudek soudu.

V xxx dne

V xxx dne 02.12.2015

B. D. v.r.

.....

.....

Česká republika – Státní pozemkový

Československá provincie Milosrdných

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Černínová.

úřad
.....
ředitel

sester Panny Marie Jeruzalémské
B. D.
P.“,

se zamítá.

III. Žalovanému č. 1 se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované č. 2 na náhradě nákladů řízení částku 3.160,60 Kč, a to do 3 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Okresního soudu v Bruntále dne 23. 12. 2015 domáhala vydání rozsudku, kterým by byl nahrazen souhlas prvního žalovaného s uzavřením dohody o vydání jiných, než zemědělských nemovitostí v katastrálním území xxx – město dle ustanovení § 10 odst. 4 zákona č. 428/2012 Sb. (dále jen „citovaného zákona“), kdy v případě, že povinná osoba s oprávněnou osobou neuzavře dohodu o vydání věci, může se oprávněná osoba obrátit na soud ve lhůtě tří let s návrhem, aby byl nahrazen chybějící projev vůle povinné osoby. Žalobkyně v daném případě vyzvala povinnou osobu k vydání pozemků v katastrálním území xxx - město jako oprávněná osoba ve smyslu § 3 písm. b) citovaného zákona, neboť se jedná o historický majetek žalobkyně, který jí byl odňat bez náhrady na základě výměru Okresního národního výboru v xxx ze dne xxx postupem podle zákona č. 46/1948 Sb. Tato skutečnost zakládá majetkovou křivdu ve vztahu k žalobkyni ve smyslu § 5 písm. a) citovaného zákona. Žalobkyně má za to, že eventuálně by mohly připadat v úvahu skutečnosti vedoucí k majetkovým křivdám specifikovaným v § 5 písm. i), j) a k) citovaného zákona. Současně žalobkyně tvrdila, že její majetek nebyl konfiskován podle Dekretů prezidenta republiky vydaných v roce 1945.
2. V podání žalobkyně ze dne 24. 6. 2016 byly doplněny rozhodné skutečnosti k uplatněnému nároku s tím, že žaloba byla ve vztahu k některým nemovitostem podána pouze z opatrnosti za účelem zachování nároků žalobkyně, neboť není v možnostech žalobkyně s jistotou určit, zda konkrétní nemovitosti mají povahu zemědělské či nezemědělské nemovitosti ve smyslu citovaného zákona. Žalobkyně rovněž z opatrnosti zahájila správní řízení v případech, kdy nebyla povaha nemovitostí zřejmá, neboť má za to, že v rámci správního řízení má státní pozemkový úřad posoudit, zda lze o dotčených nemovitostech rozhodnout. Státní pozemkový úřad - Krajský pozemkový úřad pro Moravskoslezský kraj usnesením ze dne 23. 3. 2016 rozhodl o přerušení řízení do doby, než bude pravomocně rozhodnuto soudem o podaných žalobách.
3. Podáním žalobkyně ze dne 15. 4. 2018 bylo navrženo přistoupení dalšího účastníka na straně žalované, a to České republiky zastoupené Státním pozemkovým úřadem s přihlédnutím k výsledku srovnávacího sestavení parcel, z něhož vyplynulo, že část pozemku parc. č. xxx v k.ú. xxx - město je v současné době ve vlastnictví druhé žalované. Současně byla nevržena změna žaloby, kdy nahrazení projevu vůle se mělo vztahovat ke dvěma dohodám uzavřeným s každým žalovaným samostatně. Dále žalobkyně ve svém podání konstatovala, že je oprávněnou osobou zřízenou jako součást registrované církve římskokatolické. Totožnost právní subjektivity žalobkyně s jejím označením uvedeným v pozemkových knihách vyplývá z potvrzení církevních institucí, které žalobkyně předložila k důkazu. K údajné konfiskaci majetku Řádu německých rytířů žalobkyně doplnila, že majetek Řádu se považoval za majetek církevní, který nesměl být zatížen žádnými břemeny, přičemž o konfiskaci nemohly rozhodovat okresní národní výbory, zemské národní výbory či jiný státní aparát vykonávající působnost v rámci Dekretů prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. či dekretu č. 108/1945 Sb. Dle tvrzení žalobkyně z předložených listinných důkazů vyplývá, že církve a náboženské společnosti, mezi něž patřil i Řád německých Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Černínová.

rytířů, jsou veřejnými korporacemi, na které se předmětné Dekrety o konfiskaci majetku nevztahovaly. Rovněž z dokladů vyplývá, že Řád německých rytířů záměrně a aktivně nepodporoval německé vedení války nebo německé a fašistické účely. Dále žalovaná uvedla, že rozhodnutím Ministerstva zemědělství ze dne 19. 8. 1946 bylo rozhodnuto o převzetí majetku Řádu německých rytířů, které se však na nemovitě věci nevztahovalo. Přesto žalobkyně uvedla, že proti tomuto rozhodnutí byla podána stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, který k důvodnosti této stížnosti zaujal právní názor ve svém Nálezu č. j. 690/46 - 6 ze dne 2. 2. 1948. V tomto Nálezu se Nejvyšší správní soud zabýval možností realizace konfiskace zemědělského majetku dle Dekretu č. 12/1945 Sb., aniž by bylo pravomocně rozhodnuto o konfiskaci tohoto zemědělského majetku. Nejvyšší správní soud konstatoval, že vydání deklaratorního aktu vedoucího ke konfiskaci je potřeba vždy, pokud se jedná o spornou věc, tedy, požádá-li postižený majitel o rozhodnutí této otázky. Jelikož Řád německých rytířů podal do realizačních aktů odvolání, pak nemohl být zemědělský majetek konfiskován a převzat státem. Za této situace má žalobkyně za to, že její žaloba je proti oběma žalovaným důvodná.

4. Ve vyjádření prvního žalovaného bylo navrženo zamítnutí žaloby v celém rozsahu s tím, že nemovitosti, které by měly být předmětem dohody o vydání, jsou zemědělskými nemovitostmi, které nepodléhají postupu upravenému v § 10 zákona č. 428/2012 Sb., neboť uvedené ustanovení upravuje vydání pouze jiných věcí, než zemědělských nemovitostí. Dále první žalovaný namítal, že věc nelze vydat, neboť se jedná o věc konfiskovanou na základě Dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. nebo č. 108/1945 Sb. Současně první žalovaný argumentoval tím, že se nejedná o původní majetek žalobkyně, který by vlastnila v rozhodném období, přičemž žalobkyně neprokázala právní kontinuitu osoby, za kterou žalobkyně žádá vydání majetku. Dále první žalovaný poukázal na to, že ve vztahu k pozemku parcela č. xxx v k. ú. xxx - město není pasivně legitimován, neboť není vlastníkem tohoto pozemku.
5. Z vyjádření druhé žalované ze dne 23. 1. 2018 vyplývá, že stejně jako první žalovaný navrhla zamítnutí žaloby v celém rozsahu s tím, že pozemek parc. č. xxx tvoří zemědělský půdní fond, jedná se tedy o zemědělský majetek, v případě kterého nemůže být aplikován § 10 citovaného zákona. Současně druhá žalovaná poukázala na průběh správního řízení ve věci vydání zemědělských nemovitostí, které je vedeno u Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Moravskoslezský kraj. Ten svým usnesením ze dne 23. 3. 2016 řízení ve věci vydání rozhodnutí o vydání zemědělských nemovitostí v katastrálním území xxx - xxx, mimo jiné i pozemků zapsaných v knihovních vložkách číslo xxx a xxx dle správního řádu přerušil, neboť u Krajského soudu v Ostravě probíhá řízení o předběžné otázce. V tomto řízení nebylo dosud rozhodnuto. Současně má druhá žalovaná za to, že u Okresního soudu v Bruntále ve věci vedené pod sp. zn. 17 C 196/2015 probíhá totožné řízení o nahrazení projevu vůle s vydáním mimo jiné pozemků xxx, xxx a xxx zapsaných původně v pozemkové knize číslo xxx pro k. ú. xxx - xxx, z nichž vznikl i současný pozemek xxx v k. ú. xxx – město. Dále druhá žalovaná činila sporným tvrzené skutečnosti žalobkyně o právním nástupnictví po osobě označované jako Řád milosrdných sester. Současně má druhá žalovaná za to, že Řád milosrdných sester nebyl samostatnou právnickou osobou, nýbrž jen složkou církevní osoby, a to Řádu německých rytířů, jehož majetek byl před datem 25. 2. 1948 konfiskován. Jak vyplývá z výnosu Říšského komisaře pro sudetoněmecké oblasti ze dne 27. 2. 1939, vlastnické právo k předmětným nemovitým věcem pozbyl Řád německých rytířů již na základě konfiskace provedené Německou říší dle nařízení ze dne 22. 10. 1938. Po skončení druhé světové války pak Řád německých rytířů nepostupoval v souladu se zákonem č. 128/1946 a neobrátil se na příslušný soud s požadavkem na obnovu vlastnického práva k Německou říší konfiskovanému majetku. I v případě, že by došlo k obnovení vlastnického práva Řádu německých rytířů, pak ke konfiskaci tohoto majetku došlo na základě Dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. a č. 108/1945 Sb. Dle výměru Moravskoslezského Zemského národního výboru ze dne 9. 3. 1946 byl Řád německých rytířů prohlášen za subjekt spadající pod ustanovení § 3 odst. 1 písm. b) Dekretu č. 12/19 45 Sb. Na

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Černínová.

základě tohoto výměru pak byly vydány konfiskační vyhlášky Okresním národním výborem v xxx dne 22. 3. 1946 a Okresní správní komisí v xxx dne 1. 4. 1946, kterými byl konfiskován majetek Řádu německých rytířů. Za této situace byl odňat majetek Řádu německých rytířů ještě mimo období stanovené citovaným zákonem a žaloba tedy nemůže být důvodná.

6. Žalobkyně svým podáním ze dne 24. 6. 2016 navrhla přerušení řízení v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 písm. c) občanského soudního řádu (dále jen o. s. ř.) do skončení správního řízení vedeného u Státního pozemkového úřadu - Krajského pozemkového úřadu pro Moravskoslezský kraj, kde je řešena otázka vydání stejných pozemků, avšak jako zemědělských. Soud návrh žalobkyně na přerušení řízení zamítl s tím, že nejsou dány předpoklady pro přerušení řízení, neboť soud si může otázku důvodnosti uplatněného nároku posoudit na základě důkazů předložených účastníky v občanskoprávním řízení.
7. O přistoupení dalšího účastníka na straně žalované bylo rozhodnuto usnesením soudu č. j. 16 C 213/2015 - 363 ze dne 7. 5. 2018 s tím, že na straně žalované přistoupila jako další účastník Česká republika - Státní pozemkový úřad se sídlem v xxx. Usnesení nabylo právní moci 2. 6. 2018.
8. Současně soud nepovažuje za důvodnou námitku druhé žalované o vedení dvou souběžných řízení u Okresního soudu ve Bruntále ve věci nahrazení projevu vůle s uzavřením dohody na vydání pozemků parc. č. xxx, xxx a xxx a xxx, a to pod sp. zn. 17C 196/2015 a 16C 213/2015. Z obsahu těchto spisů bylo zjištěno, že u Okresního soudu v Bruntále byla ve věci 16 C 213/2015 podána dne 22. 12. 2015 žaloba, jejímž předmětem je vydání mimo jiné i shora uvedených pozemků. Následujícího dne, tedy 23. 12. 2015, byla podána žaloba stejné žalobkyně, která se týkala mimo dalších i předmětných pozemků a která byla zapsána pod sp. zn. 17C 196/2015. Ve věci 17C 196/2015 bylo řízení ve věci pozemků parc. č. xxx, xxx, xxx a xxx usnesením ze dne 30. 5. 2016 vyloučeno k samostatnému řízení a zapsáno pod sp. zn. 17C 71/2016. Uvedené řízení pak bylo pravomocně zastaveno. Z těchto skutečností vyplývá, že u Okresního soudu v Bruntále v případě pozemků zapsaných v knihovní vložce xxx pod č. xxx, xxx, xxx a xxx pro katastrální území xxx - xxx, nejsou vedena souběžně dvě řízení o stejném nároku.
9. Dále soud konstatuje, že podáním žalobkyně ze dne 15. 4. 2018 došlo i ke změně žaloby, neboť žalobkyně se domáhala jednak nahrazení souhlasu prvního žalovaného s uzavřením dohody o vydání nemovitostí specifikovaných ve výroku I. rozsudku a ve výroku II. nahrazení souhlasu druhé žalované s uzavřením dohody týkající se části pozemku parc. č. xxx v k. ú. xxx - město, která vznikla z dříve označených pozemků č. xxx, xxx, xxx a xxx. Soud o přípuštění změny žaloby rozhodl usnesením č. j. 16 C 213/2015 – 402 ze dne 20. 12. 2018.
10. **Podle § 2 písm. b) bod 1. a 2. zákona č. 428/2012 Sb., o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi a o změně některých zákonů (zákon o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi) dále jen „citovaný zákon“,** pro účely tohoto zákona se rozumí zemědělskými nemovitostmi pozemky, které ke dni 24. června 1991 tvořily zemědělský půdní fond nebo do tohoto fondu náležely a pozemky, které ke dni 24. června 1991 tvořily lesní půdní fond.
11. **Podle § 3 citovaného zákona,** je oprávněnou osobou
 - a) registrovaná církev a náboženská společnost,
 - b) právnická osoba zřízená nebo založená jako součást registrované církve a náboženské společnosti,
 - c) právnická osoba zřízená nebo založená za účelem podpory činnosti registrované církve a náboženské společnosti k duchovním, pastoračním, charitativním, zdravotnickým, vzdělávacím nebo administrativním účelům,
 - d) Náboženská matice,

12. za podmínky, že v rozhodném období utrpěla tato osoba nebo její právní předchůdce majetkovou křivdu v důsledku některé ze skutečností uvedených v § 5.
13. **Podle § 4 citovaného zákona**, povinnou osobou je
- Pozemkový fond České republiky,
 - Lesy České republiky, s. p.,
 - stát, za který jedná příslušná organizační složka státu,
 - státní příspěvková organizace, státní fond, státní podnik a jiná státní organizace,
- za podmínky, že tato osoba je oprávněna hospodařit s majetkem státu nebo vykonávat správu majetku státu, který se stal v rozhodném období předmětem majetkové křivdy v důsledku některé ze skutečností uvedených v § 5.
14. **Podle § 5 citovaného zákona**, skutečnostmi, v jejichž důsledku došlo v rozhodném období k majetkovým křivdám, jsou
- odnětí věci bez náhrady postupem podle zákona č. 142/1947 Sb., o revisi první pozemkové reformy, nebo podle zákona č. 46/1948 Sb., o nové pozemkové reformě (trvalé úpravě vlastnictví k zemědělské a lesní půdě),
 - odnětí věci podle zákona č. 185/1948 Sb., o zestátnění léčebných a ošetrovacích ústavů a o organizaci státní ústavní léčebné péče, zákona č. 169/1949 Sb., o vojenských újezdech, zákona č. 95/1948 Sb., o základní úpravě jednotného školství (školský zákon), zákona č. 125/1948 Sb., o znárodnění přírodních léčivých zdrojů a lázní a o začlenění a správě konfiskovaného lázeňského majetku, a zákona č. 124/1948 Sb., o znárodnění některých hostinských a výčepnických podniků a bytovacích zařízení,
 - úkony učiněné Náboženskou maticí, jimiž nakládala s majetkem, který nevlastnila, zejména při postupu podle vyhlášky č. 351/1950 Ú. I. I., o převzetí správy některých majetkových podstat náboženským fondem,
 - dražební řízení provedené zkrácenou formou na úhradu pohledávky státu,
 - darovací smlouva, pokud k darování došlo v tísní,
 - kupní smlouva, pokud k uzavření kupní smlouvy došlo v tísní nebo za nápadně nevýhodných podmínek,
 - odmítnutí dědictví v dědickém řízení, pokud k odmítnutí dědictví došlo v tísní,
 - vyvlastnění za náhradu, pokud věc existuje a neslouží účelu, pro který byla vyvlastněna,
 - znárodnění anebo vyvlastnění vykonané v rozporu s tehdy platnými právními předpisy nebo bez vyplacení náhrady,
 - politická nebo náboženská perzekuce anebo postup porušující obecně uznávané principy demokratického právního státu nebo lidská práva a svobody, včetně odepření nebo neposkytnutí ochrany vlastnického práva nebo odmítnutí ukončení procesu rozhodování o majetkových nárocích před soudem nebo jiným orgánem veřejné moci, nebo
 - převzetí nebo ponechání si věci bez právního důvodu.
15. **Podle § 8 odst. 1 citovaného zákona**, věc nelze vydat v případě, že se jedná o
- zastavěný pozemek; za zastavěný pozemek se považuje část pozemku, která byla poté, kdy se stala předmětem majetkové křivdy v důsledku některé ze skutečností uvedených v § 5, zastavěna stavbou nebo částí stavby schopnou samostatného užívání (dále jen „stavba“), byla-li stavba zřízena v souladu se stavebním zákonem⁵⁾ a je užívána, a dále část pozemku s takovou stavbou bezprostředně související a nezbytně nutná k užívání stavby; za zastavěný pozemek se rovněž považuje část pozemku zastavěná stavbou, která je ve vlastnictví jiné osoby než je stát nebo oprávněná osoba, a dále část pozemku s takovou stavbou bezprostředně související a nezbytně nutná k užívání stavby,
 - nemovitou věc, která tvoří území vojenského újezdu⁶⁾, a o stavbu, která se na tomto území nachází,
 - církevní matriky, které přešly do majetku státu podle § 27 zákona č. 268/1949 Sb., o matrikách,

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Černínová.

- d) nemovitou věc užívanou k plnění úkolů bezpečnostního sboru⁷⁾ nebo k přípravě na plnění těchto úkolů,
 - e) pozemek vyňatý ze zemědělského půdního fondu, na kterém bylo zřízeno v souladu se stavebním zákonem sportovní hřiště, které je užíváno,
 - f) část pozemku nebo stavby, která je potřebná pro uskutečnění veřejně prospěšné stavby dopravní nebo technické infrastruktury, vymezenou ve schválené územně plánovací dokumentaci, pro kterou lze práva k pozemkům a stavbám vyvlastnit; to neplatí, postačí-li pro veřejně prospěšnou stavbu zřízení věcného břemene,
 - g) nemovitou věc tvořící území národního parku nebo národní přírodní rezervace a stavbu, která se na tomto území nachází, nebo
 - h) věc konfiskovanou na základě dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb., o konfiskaci a urychleném rozdělení zemědělského majetku Němců, Maďarů, jakož i zrádců a nepřátel českého a slovenského národa, nebo dekretu prezidenta republiky č. 108/1945 Sb., o konfiskaci nepřátelského majetku a Fondech národní obnovy.
16. **Podle § 10 odst. 1 citovaného zákona**, oprávněná osoba písemně vyzve povinnou osobu k vydání jiné věci než zemědělské nemovitosti do 12 měsíců ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, jinak její nárok zanikne. Ve výzvě oprávněná osoba označí věc a uvede právní důvod nároku na její vydání podle tohoto zákona; k určení věci postačí, je-li označena podle stavu v době, kdy se stala předmětem majetkové krivdy. Dále oprávněná osoba
- a) připojí listinu nebo jinak doloží, že věc náležela do původního majetku registrovaných církví a náboženských společností,
 - b) připojí listinu nebo uvede důvody, z nichž vyplývá, že je splněna některá ze skutečností podle § 5,
 - c) připojí listinu nebo jinak doloží skutečnost osvědčující některou z podmínek podle § 7, je-li povinnou osobou osoba uvedená v § 4 odst. c) nebo d),
 - d) připojí listinu prokazující právní nástupnictví nebo právní nástupnictví jinak osvědčí, uplatňuje-li nárok na vydání jiné věci než zemědělské nemovitosti, která se stala předmětem majetkové krivdy v době, kdy ji vlastnil právní předchůdce oprávněné osoby.
- Výzvu, která byla doručena povinné osobě, lze doplňovat o další důvody, skutečnosti a listiny osvědčující uplatněný nárok; uplatněný nárok nelze takovým doplňováním rozšiřovat.
17. **Podle § 10 odst. 2 citovaného zákona**, povinná osoba uzavře s oprávněnou osobou písemnou dohodu o vydání jiné věci než zemědělské nemovitosti do 6 měsíců ode dne doručení výzvy, pokud tento zákon nestanoví jinak (§ 11). V dohodě budou nemovitosti uvedeny údaje podle katastrálního zákona. Bude-li předmětem vydání pouze část pozemku evidovaného v katastru nemovitostí v podobě parcely, musí být neoddělitelnou součástí dohody geometrický plán.
18. **Podle § 10 odst. 4 citovaného zákona**, nedojde-li k uzavření dohody o vydání věci podle odstavce 2 nebo podle § 11, může se oprávněná osoba obrátit ve lhůtě 3 let na soud s návrhem, aby nahradil chybějící projev vůle povinné osoby, jinak její nárok zanikne. Lhůta pro podání návrhu podle věty první počíná běžet marným uplynutím lhůty 6 měsíců stanovené v odstavci 2 nebo v § 11.
19. S přihlédnutím ke shora uvedeným ustanovením zákona se soud musel prvotně zabývat otázkou, zda žalobkyně je oprávněnou osobou v souladu s ustanovením § 3 citovaného zákona a dále zda žalovaní jsou povinnými osobami v souladu s ustanovením § 4 citovaného zákona.
20. Z výpisu žalobce z rejstříku evidovaných právnických osob, z potvrzení Konference vyšších představených ženských řeholí v České republice ze dne 17. 1. 2001, z potvrzení Ministerstva kultury České republiky o právní kontinuitě žalobkyně ze dne 3. 3. 1995, z prohlášení Konference vyšších představených ženských řeholí v České republice ze dne 13. 11. 2015, z kodexu kanonického práva L.P. 1983 a ze statutu Německého řádu má soud za prokázané, že žalobkyně

je právnickou osobou vyvíjející činnost v České republice na základě vnitřních předpisů římskokatolické církve. Z prohlášení Konference vyšších představených ze dne 17. 1. 2001 vyplývá, že žalobkyně je právním nástupcem subjektů, které před zřízením rejstříků právnických osob vystupovaly v právnických vztazích mimo jiné pod názvem „Podpůrný spolek sv. Alžběty milosrdných sester německého řádu“ v německé verzi pak s označením „Unterstützungsverein St. Elisabeth der Barmherzigen Schwestern des ehem. Deutschordens.“ Právní kontinuita tohoto subjektu nebyla přerušena od roku 1948. Z kánonu 120 Codexu iurus canonici L-P-1983 vyplývá, že subjekty zřízené podle kanonického práva jsou svou povahou trvalé a zanikají buď zrušením příslušným představeným zákonným způsobem, nebo tím, že 100 roků nevyvíjí činnost. Podle statutu německého řádu se řád dělí na provincie, přičemž členové řádu se dělí na řádové kněží a laické bratry. K řádu je přiřčen také institut sester Německého řádu.

21. Vzhledem k výše uvedeným důkazům soud považuje za prokázané, že žalobkyně je právnickou osobou zřízenou nebo založenou jako součást registrované církve a náboženské společnosti tak, jak to předpokládá ustanovení § 3 písm. b) zákona č. 428/2012 Sb.
22. Žalobu podle § 10 odst. 4 cit. zákona může podat pouze oprávněná osoba. Oprávněnou osobou je právnická osoba specifikovaná v § 3 pod písm. a) až d) cit. zákona, avšak pouze za podmínky, že v rozhodném období utrpěla tato osoba nebo její právní předchůdce majetkovou křivdu v důsledku některé ze skutečností uvedených v § 5 citovaného zákona. V § 5 písm. a) se za majetkovou považuje odnětí věci bez náhrady postupem podle zákona č. 142/1947 Sb., o revizi první pozemkové reformy, nebo podle zákona č. 46/1948 Sb., o nové pozemkové reformě.
23. Z výpisu z pozemkové knihy knihovni vložka (dále také KV) xxx pro k.ú. xxx – xxx, z výpisu z pozemkové knihy KV xxx pro k.ú. xxx – xxx, ze srovnávacího sestavení parcel ze dne 7. 6. 2016, z kopie katastrální mapy, z částečného výpisu z katastru nemovitostí LV xxx pro k.ú. xxx – město včetně snímků mapy a z výpisu z katastru nemovitostí LV xxx pro k.ú. xxx – město, má soud za prokázané, že všechny pozemky, které mají být předmětem dohod o vydání dle specifikace ve výroku I. a II. rozsudku byly zapsány do knihovni vložek č. xxx a xxx pro k. ú. xxx - xxx. Z výpisu z obou knihovni vložek vyplývá, že předmětné pozemky byly ve vlastnictví Unterstützungverein St. Elisabeth der Barmherzigen Schwestern des ehem. Deutschordens až do 14. dubna 1950, kdy na základě výměru Okresního národního výboru v xxx ze dne 12. května 1949, č. j. 611/5 - 12/5 - IX/2 – 1949, bylo podle § 10 odst. 2 zákona č. 46/1948 Sb., poznamenáno provedení výkupu pozemkových parcel uvedených v citovaném výměru. O náhradě poskytnuté žalobkyni mělo být rozhodnuto samostatně. Ze sdělení okresního tajemníka ze dne 11. června 1952 má soud za prokázané, že za pozemky uvedené v knihovni vložce číslo xxx, xxx a xxx, které byly vykoupeny podle zákona č. 46/1948 Sb., bylo provedeno vyúčtování, přičemž Náboženské matici byla poukázána částka 48.771,60 Kč. Ze zápisu Náboženské matice, oddělení VI. ze dne 22. prosince 1955 má soud za prokázané, že i v případě živého, mrtvého inventáře, zásob obilí a krmiva a bytového zařízení, které byly převzaty z hospodářské usedlosti kláštera Panny Marie Jeruzalémské v xxx, byla stanovena náhrada, která byla vyúčtována Náboženské matici. Další zásoby a předměty byly uznány za darované ve smyslu rozhodnutí Státního úřadu pro věci církevní ze dne 19. 10. 1955. Rovněž z dopisu Místního národního výboru v xxx ze dne 8. 11. 1951 vyplývá, že vyúčtování za živý inventář bylo provedeno ve vztahu k Náboženské matici se sídlem v xxx. Ze zápisu provedeného dne 28. 11. 1955 v kanceláři církevního oddělení Rady Okresního národního výboru v xxx vyplývá, že případné vypořádání živého a mrtvého inventáře náležejícího k zemědělské usedlosti Řádu milosrdných sester křižáckého Řádu panny Jeruzalémské v xxx bylo provedeno ve vztahu k Náboženské matici. Z protokolu sepsaného dne 4. září 1950 za přítomnosti okresního církevního tajemníka, zástupce místního národního výboru a členů soupisové komise vyplývá, že došlo k převzetí a zabezpečení hospodářské usedlosti patřící ke klášteru Křižáckého Řádu panny Marie Jeruzalémské v xxx. Ze soupisu církevního majetku podle § 10 zákona č. 218/49 Sb. provedeného dle č. jednacího asi v roce 1950 vyplývá, že pozemky uvedené v knihovni vložce Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Černínová.

číslo xxx a xxx pro katastrální území xxx - xxx byly vykoupeny podle zákona č. 46/1948 Sb., přičemž pouze půda v rozsahu jednoho hektaru zůstala klášteru. Z přípisu Krajského národního výboru v xxx ze dne 18. 5. 1951 Milosrdným sestřám Křížáckého Řádu panny Marie - k rukám představené řádu má soud za prokázané, že bylo tomuto subjektu oznámeno převzetí lesního majetku podle zákona č. 46/1948 Sb., a to na základě výměru Okresního národního výboru v xxx ze dne 12. 5. 1949 v katastrálním území xxx - xxx a xxx. Současně byla tomuto subjektu dána výpověď z hospodaření ke dni 30. 9. 1950 na předmětných pozemcích. Převzaté nemovitosti byly odevzdány do vlastnictví Vojenských lesů a dále obce xxx. O faktickém převzetí byl sepsán zápis z 25. května 1951, a to jednak zástupci ředitelství Vojenských lesů v xxx, tak zástupci obce xxx. Předmětem tohoto předání byla pouze lesní půda s tím, že o převzetí hospodářské a jiné půdy bude jednáno odděleně. Ocenění vykoupených lesních parcel mělo být provedeno ke dni převzetí podle směrnic, které vydalo Ministerstvo zemědělství. Z knihovní žádosti zaslané Lidovému soudu v Bruntále ze dne 20. srpna 1958 vyplývá, že bylo navrženo provedení změny zápisu v knihovní vložce číslo xxx pro katastrální území xxx - xxx s tím, že Náboženská matice se sídlem v xxx jako strana darující, která spravuje majetkové podstaty kongregace sester panny Marie Jeruzalémské (dříve podporovací spolek svatě Alžběty milosrdných sester bývalého německého řádu) převádí bezplatně darem předmětné pozemky zapsané v této knihovní vložce Československému státu, finanční odbor Rady Okresního národního výboru v xxx. Z přípisu Oblastního ústavu geodézie xxx Náboženské matici v xxx ze dne 20. 10. 1971 vyplývá, že v uvedeném roce bylo ověřováno vlastnictví Náboženské matice k pozemkům zapsaným do knihovní vložky č. xxx pro k. ú. xxx – xxx, jejichž původním vlastníkem byl Podpůrný spolek sv. Alžběty milosrdných sester bývalého Německého řádu. Dále je zde konstatováno, že na Okresním národním výboru v xxx se nedala zjistit úplatnost provedení výkupu těchto pozemků na základě rozhodnutí z 12. 5. 1949 č. 611/5-IV/2-1949.

24. S přihlédnutím ke shora uvedenému dokazování lze považovat za prokázané, že v souladu s ustanovením § 5 cit. zákona byly žalobkyni odňaty ke dni 14. dubna 1950 podle zákona č. 46/1948 pozemky zapsané v knihovní vložce č. xxx a xxx pro k. ú. xxx – xxx, a to bez náhrady. Pokud v zápisech v pozemkové knize je konstatován výkup těchto pozemků, tedy úplatný převod, pak předložené listinné důkazy neprokazují poskytnutí jakékoliv finanční náhrady žalobkyni za odňaté pozemky. Pokud byla fakticky nějaká finanční náhrada zaplacená, pak správci majetku žalobkyně, Náboženské matici se sídlem v xxx, nikoliv žalobkyni samotné. Lze tedy uzavřít, že byla prokázána majetková křivda specifikovaná v ustanovení § 5 písm. a) citovaného zákona. Z veškerých shora konstatovaných listin vyplývá, že v rozhodném období bylo k žalobkyni s předchozím označením „ Podpůrný spolek sv. Alžběty milosrdných sester německého řádu“ přístupováno ze strany státních institucí jako k samostatnému subjektu. Veškerá rozhodnutí i korespondence se týkala tohoto subjektu, nikoliv Řádu německých rytířů. Pokud by státní či správní instituce měly za to, že tento subjekt je součástí Řádu německých rytířů, pak bylo možno majetek žalobkyni odejmout na základě jeho konfiskace podle dekretů vydaných v roce 1945 a následně vydaných konfiskačních výměrů. Za této situace by bylo nadbytečné ze strany Okresního národního výboru v xxx vydávat dne 12. května 1949 výměr, kterým bylo rozhodnuto o tzv. výkupu pozemků žalobkyně. Z předložených listinných důkazů je zřejmé, že i v další fázi přebírání majetku žalobkyně bylo jednáno pouze s tímto subjektem, přičemž následnou správu tohoto majetku vykonávala Náboženská matice. Žalovaní v řízení neoznámili ani nepředložili žádný důkaz, kterým by bylo prokázáno poskytnutí finanční náhrady za odňaté pozemky, případně i za živý či mrtvý inventář, zásoby, krmivo či bytové zařízení.
25. Vzhledem k výše uvedenému soud považuje žalobkyni za oprávněnou osobu k podání předmětné žaloby s odkazem na ustanovení § 3 cit. zákona, neboť se jedná o právnickou osobu založenou jako součást registrované církve a náboženské společnosti, která v rozhodném období od 25. února 1948 do 1. ledna 1990 utrpěla majetkovou křivdu podle skutečnosti uvedené v § 5

písm. a), tedy odnětí věci bez náhrady postupem podle zákona č. 46/1948 Sb., o nové pozemkové reformě.

26. První žalovaný je povinnou osobou dle ustanovení § 4 písm. d) citovaného zákona, neboť se jedná o státní podnik, v případě druhé žalované se jedná o povinnou osobu dle ustanovení § 4 písm. c) citovaného zákona.
27. Dále se soud zabýval otázkou, zda předmětem navržených dohod o vydání nemovitostí jsou pozemky, jejichž vydání by nepřicházelo v úvahu z některého z důvodů uvedených v § 8 citovaného zákona. Po provedeném dokazování lze uzavřít, že žádný z důvodů nemožnosti vydání věci podle § 8 citovaného zákona nebyl prokázán. Pokud soud dospěl k závěru, že k žalobkyni bylo v rozhodném období po 25. 2. 1948 přístupováno jako k samostatnému subjektu, nikoliv jako k součásti Řádu německých rytířů, pak nemohl být naplněn důvod nevydání věci dle § 8 odst. 1 písm. h) cit. zákona, neboť nebyla prokázána konfiskace majetku žalobkyně či její právní předchůdkyně na základě Dekretů prezidenta republiky č. 12/1945 Sb., případně č. 108/1945 Sb.
28. Soud nad rámec shora uvedeného právního hodnocení konstatuje, že pokud by se na základě odlišného právního hodnocení došlo k závěru, že žalobkyně byla součástí Řádu německých rytířů, pak majetek tohoto subjektu byl konfiskován. Tato skutečnost by pak vyloučila možnost vydání předmětných pozemků s odkazem na ustanovení § 8 odst. 1 písm. h) cit. zákona. Závěr o konfiskaci majetku Řádu německých rytířů lze dovodit především z výměru Zemského národního výboru, expozitury v xxx ze dne 9. 3. 1946 č.j. VIII/35 – 731/30-1946, vyhlášky Okresní správní komise v xxx ze dne 1. 4. 1946, č.j. 113/5-1946, z rozhodnutí o převzetí zkonfiskovaného lesního majetku ze dne 19. 8. 1946. Především z těchto listin má soud za prokázané, že výměrem Moravskoslezského zemského národního výboru, Expositura v xxx ze dne 9. 3. 1946 byl na návrh Okresní správní komise v xxx ze dne 4. 2. 1946 Řád německých rytířů v xxx označen v souladu s § 3 odst. 2 Dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb., za zrádce a nepřítele Československé republiky podle § 3 odst. 1 písm. b) citovaného dekretu, poněvadž správa tohoto řádu záměrně a aktivně sloužila německému vedení války a nacistickým účelům. Vyhláškou Okresní správní komise v xxx ze dne 1. 4. 1946 vydanou pod č. j. 113/5 - 1946 byl Řád německých rytířů označen na základě usnesení Zemského národního výboru Moravskoslezského ze dne 9. 3. 1946 ve smyslu § 3 odst. 2 Dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. za zrádce a nepřítele Československé republiky, a to mimo jiných i v katastrálním území xxx. Výše uvedené osobě, tedy Řádu německých rytířů, byl vyhlášením citovaného dekretu majetek zkonfiskován pro účely pozemkové reformy. Vyhláška byla vyvěšena dne 11. 4. 1946 a sňata dne 3. 5. 1946. V této souvislosti je nutno poukázat na skutečnost, že rozhodnutí příslušných správních orgánů vydaná podle § 3 odst. 2, resp. § 1 odst. 3 dekretu měla pouze deklaratorní charakter a jejich účinky působily ke dni účinnosti Dekretu (např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR 22 Cdo 5318/2016, 28 Cdo 1952/2005). Tato skutečnost vyplývá i ze stanoviska Ministerstva zemědělství v xxx ze dne 11. 6. 1947 zaslání Nejvyššímu správnímu soudu v xxx. Lze tedy uzavřít, že proces konfiskace byl započat a také dokončen před datem 25. 2. 1948, tedy nikoliv v rozhodném období a soudům nepřislouší ani podle zákona č. 428/2012 Sb. zkoumat, zda při konfiskaci majetku Řádu německých rytířů se jednalo o zákonný akt, přičemž vydaná konfiskační rozhodnutí nelze posuzovat z hlediska vad, nicotnosti či věcné nesprávnosti na ně navazujících správních (deklaratorních) rozhodnutí, není-li to zákonem výslovně připuštěno. V tomto směru soud odkazuje např. na závěry stanoviska Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS-st. 21/05 ze dne 1. 11. 2005. Za této situace lze konstatovat, že majetek Řádu německých rytířů byl konfiskován podle dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. před 25. 2. 1948, přičemž vydání pravomocné rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 690/46 ze dne 2. 2. 1948, kterým se žalobkyně snažila zpochybnit proces konfiskace majetku tohoto Řádu, se žalobkyni nepodařilo v řízení prokázat.

pozemků zapsaných v knihovní vložce xxx pro k. ú. xxx – xxx pod č. xxx, xxx, xxx a xxx. V případě druhé žalované ze sdělení Katastrálního úřadu pro Moravskoslezský kraj, Katastrální pracoviště xxx ze dne 21. 3. 2019 vyplývá, že pozemek parc.č. xxx v k.ú. xxx - město v roce 1991 byl ornou půdou se způsobem ochrany - zemědělský půdní fond.

32. Ze zpráv Vojenského lesního úřadu ze dnů 16. 11. 2017 a 12. 3. 2019 má soud za prokázané, že pozemky xxx, xxx, xxx, xxx, xxx, xxx, xxx a xxx tvořily ke dni 24. 6. 1991, tedy k datu rozhodnému a stanovenému v § 2 písm. b) citovaného zákona lesní porost, který je možno charakterizovat jako les. Všechny tyto pozemky jsou součástí lesního hospodářského celku xxx s platností od 1. 1. 2009, kdy vzhledem k současnému věku lesních porostů lze konstatovat, že tyto pozemky byly lesním půdním fondem, a to v souladu se zákonem 289/1995 Sb, o lesích. V tomto zákoně v ustanovení § 2 písm. a) jsou lesem lesní porosty s jejich prostředím a pozemky určené k plnění funkcí lesa. Pozemek xxx byl v pozemkové držbě k datu 1. 1. 1989 veden jako ostatní plocha. Vojenský lesní úřad k tomuto pozemku uvedl, že se jednalo o starou nezpevněnou lesní cestu, která postupně zanikla. V současném lesním hospodářském plánu je již tento pozemek součástí lesních porostů a lze konstatovat, že k 24. 6. 1991 se jednalo s největší pravděpodobností o pozemek, který byl součástí zemědělského půdního fondu.
33. Podle ustanovení § 2 písm. b) citovaného zákona se za zemědělské nemovitosti považují pozemky, které k 24. červnu 1991 tvořily zemědělský půdní fond nebo do tohoto fondu náležely či tvořily lesní půdní fond. Vzhledem k provedení dokazování lze uzavřít, že všechny pozemky uvedené v obou navržených dohodách jsou zemědělskými nemovitostmi a za této situace se nelze domáhat u soudu vydání rozhodnutí, kterým bude nahrazen chybějící projev vůle povinných osob s uzavřením dohody o vydání zemědělských nemovitostí dle ustanovení § 10 odst. 4 citovaného zákona. Za této situace soud žalobu v celém rozsahu zamítl.
34. Soud konstatuje, že v řízení byly provedeny i další důkazy, avšak s přihlédnutím k vývoji dokazování a k závěrům o skutkovém stavu věci soud opřel své rozhodnutí o důkazy v odůvodnění rozsudku výslovně citované, neboť další důkazy provedené v řízení nebyly podkladem pro závěr o skutkovém stavu věci, případně tyto provedené důkazy se v průběhu řízení ukázaly jako nadbytečné. Jednalo se o důkazy provedené přečtením přípisu Ministerstva zemědělství Zemskému národnímu výboru expozituře v xxx ze dne 13. 2. 1946 č.j. VIII/35-170/2-1946, přípisu arcibiskupa L. P. ze dne 12. 3. 1946, přípisu Vládě ČR v Praze ze dne 25. 3. 1946, přípisu Ministerstva zahraničních věcí ze dne 31. 5. 1946, přípisu Ministerstva zahraničních věcí ze dne 13. 3. 1946, přípisu Ministerstva školství a osvěty ze dne 21. 5. 1947, přípisu Ministerstva školství a osvěty ze dne 15. 4. 1947, odvolání žalobce a národní správy jeho statků do vyhlášky Okresní správní komise v xxx č.j. 113/5/1946 ze dne 14. 4. 1946, Oběžníku č. 331 ze dne 22. 11. 1945, přípisu Moravskoslezského Zemského národního výboru ze dne 17. 10. 1949, přípisu Ministerstva školství ze dne 8. 1. 1946, části správního spisu Ministerstva školství a osvěty č. B. 152203 1945, přípisu Ministerstva školství a osvěty Zemského národního výboru z 4. 8. 1945, Oznámení UL71/1945 ze dne 8. 8. 1945, přípisu Úřadu předsednictva vlády z 9. 4. 1946, žádostí velmistra Řádu německých rytířů Schälzkyho ze dnů 22. 7. 1945 a 30. 7. 1945 o vrácení řádového majetku adresované Zemskému národnímu výboru v xxx, Zemskému národnímu výboru v xxx, předsednictvu vlády Československé republiky, Ministerstvu školství a národní osvěty a prezidentu republiky, žádosti o přiznání práv Čechů adresované Okresnímu národnímu výboru v xxx ze dne 27. 7. 1945, přípisu Oblastní úřadovny Státní bezpečnosti v xxx ze dne 13. 7. 1948, přípisu Okresní správní komise ze dne 24. 12. 1946, výnosu (dekretu) Říšského komisaře pro sudetoněmecké oblasti – Komisaře k udržení klidu pro organizace ze dne 27. 2. 1939, včetně překladu.
35. Dále soud zamítl část navržených důkazů, neboť s projednáním uplatněného nároku nesouvisely, případně prokazovaly skutečnosti, které neměly žádný zásadní význam pro závěr o skutkovém stavu věci. Rovněž má soud za to, že rozhodnutí jiných soudů v obdobných věcech nejsou

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Černínová.

důkazy, mohou pouze sloužit k argumentaci při právním hodnocení dané věci. Jednalo se o zamítnutí důkazů přečtením právního vyjádření k otázce možné konfiskace církevního majetku podle Dekretů presidenta republiky zpracovaného JUDr. Františkem Kopem bez uvedení podpisu a datem, přípisu S. D. z 3. 8. 1947, interního přípisu ze dne 21. 9. 1945, usnesení z 52. schůze ze dne 23. 4. 1946, 53. schůze ze dne 26. 4. 1946, z 56. schůze ze dne 14. 5. 1946 a ze 46. schůze ze dne 10. 12. 1946 Vlády, výkladu presidentských Dekretů č. 5, 12, 28, 108 z roku 1945 a č. 31 z roku 1947 vzhledem k majetku církve římsko-katolické zpracovaného dr. F. W. ze dne 1. 4. 1947, spisu Ministerstva školství a osvěty, votem bez uvedení autora a bez data, rozsudku Státního soudu v xxx ze dne 25. a 26. 2. 1952, zajišťovacího příkazu z 12. 1. 1950, dále důkazů označených žalobkyní pod pořadovými č. 65 – 109 a 111 – 114, rozsudku Krajského soudu v xxx č.j. 11 C 87/2016-216, rozsudku Krajského soudu v xxx č.j. 64 Co 268/2017 – 131, rozsudku Nejvyššího soudu ČR č.j. 28 Cdo 4110/2016-163, usnesení Ústavního soudu č.j. II. ÚS 3702/17, usnesení Vrchního soudu v xxx č.j. Ncp 107/2018-14, německy psanými dopisy z 18. 12. 1939 a 23. 1. 1939, vyhlášky ze dne 22. 3. 1946, stanoviska Katastrálního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 9. 11. 2015.

36. O nákladech řízení ve výroku III. a IV. rozhodl soud podle § 142 odst. 1 o. s. ř., kdy účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přizná soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Podmínky pro aplikaci § 150 o. s. ř., tedy nepřiznání náhrady nákladů řízení z důvodů hodných zvláštního zřetel nebyly na straně účastníků řízení ze strany soudu shledány. Obecně lze konstatovat, že žalobkyni vznikla povinnost nahradit žalovaným účelně vynaložené náklady řízení.
37. V případě prvního žalovaného se soud zabýval otázkou, zda požadované náklady řízení lze považovat za účelně vynaložené za situace, kdy první žalovaný je státním podnikem s rozsáhlým personálním a materiálním zázemím, které zahrnuje oddělení právních poradců, jehož vedoucí má magisterské vzdělání. V této souvislosti soud konstatuje, že ústavně garantované právo na právní pomoc zahrnuje právo účastníka zvolit si, zda se nechá či nenechá zastoupit advokátem. Právní zastoupení je tak ponecháno na vůli účastníka, a to bez ohledu na to, zda by tohoto zastoupení byl schopen sám. Účastník si musí být vědom toho, že v případě neúspěchu ponese náklady řízení, a to případně i náklady právního zastoupení protistrany. Na straně druhé však procesní předpisy účastníkovi garantují, že jeho náklady řízení budou v případě úspěchu nahrazeny. Úkolem obecného soudu je vždy pečlivé zvážení toho, zda tu existují rozhodné okolnosti mající podstatný vliv na přiznání či nepřiznání náhrady vynaložených nákladů, a to včetně zvážení jejich účelnosti. Za neúčelné náklady řízení lze považovat takové náklady, které nesouvisejí s řízením, jsou nadbytečnými či nadměrnými náklady s přihlédnutím charakteru soudního sporu. Soud má za to, že u takto materiálně a personálně vybaveného účastníka řízení, jakým je první žalovaný, lze předpokládat schopnost kvalifikovaně hájit svá rozhodnutí, práva a zájmy bez toho, aniž by musel využívat právní pomoci advokátů. Z rozhodovací praxe Ústavního soudu lze dovodit, že zaměstnávají-li státní subjekty pracovníky s vysokoškolským právním vzděláním, lze očekávat, že tito budou schopni řešit právní záležitosti týkající se činností zmíněných subjektů přesto, že se nebude jednat o standardní agendu (např. Nález Ústavního soudu ze dne 13. 3. 2014, sp. zn. I. ÚS 2310/13, rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 10. 12. 2018 ze dne 28 Cdo 3197/2018). Vzhledem k výše uvedeným závěrům soud prvnímu žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť náklady řízení, které vznikly prvnímu žalovanému v souvislosti s jeho zastoupením advokátem, soud nepovažuje za účelně vynaložené.
38. Náklady řízení 2. žalované byly tvořeny v souladu s § 151 odst. 3 o.s.ř. a § 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb. 4 režijními paušály po 300 Kč za dvě písemná vyjádření k žalobě ze dnů 23. 8. 2018 a 25. 3. 2019 a účast u dvou jednání soudu dne 19. 2. 2019 a 2. 4. 2019, tedy celkem 1.200 Kč. Dále byly náklady řízení představovány cestovními výdaji k jednáním u soudu ve dnech 19. 2. 2019 a 2. 4. 2019 z Ostravy do Bruntálu a zpět, celkem 312 km (2 x 156 km). Paušální náhrada představovala dle vyhl. č. 333/2018 Sb. částku 1.279,20 (312 km x 4,10 Kč). Náhrada za pohonné Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Černínová.

hmoty představovala při spotřebě vozidla 6,5 l motorové nafty (dle tech. průkazu vozidla – poslední ukazatel), celkového počtu ujetých kilometrů (312 km) a ceně paliva dle cit. vyhlášky ve výši 33,60 Kč/1l, částku 681,40 Kč (6,5 : 100 x 312 x 33,60). Celkové náklady řízení 2. žalované představují částku 3.160,60 Kč.

39. O lhůtě k plnění rozhodl soud dle § 160 odst. o.s.ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení, písemně, trojmo, ke Krajskému soudu v Ostravě prostřednictvím Okresního soudu v Bruntále.

Nesplní-li žalobkyně dobrovolně, co jí ukládá vykonatelný rozsudek, může se žalovaná č. 2 domáhat podaným návrhem výkonu tohoto rozhodnutí.

Bruntál 12. dubna 2019

JUDr. Marcela Mrkalová v. r.
samosoudkyně